

Ting af Folketingsmanden for Esbjerg (Bluhme), blev uden videre tiltraadt af den højtærede Indenrigsminister, det gik ud paa, at Esbjerg med Hensyn til Valgretten skulde regnes lig med Købstæderne. Jeg havde saaledes ikke troet, at der i det hele skulde opstaa nogle Vanfærligheder eller noget som helst at være tvivlraadig over med Hensyn til det Punkt. — Og ser jeg paa Realiteten, ikke paa Grundlovens § 37, men paa selve Forholdet, som det vilde være naturligt for Esbjergs Kommune, forekommer det mig, at det vilde være i høj Grad uretfærdigt over for en Kommune som Esbjerg, der maaste inden ret mange Aar har 20,000 Indbyggere — den havde ved sidste Folketælling 12,000 Indbyggere, og den har maaste 15,000 i dette Øjeblik, det ved jeg ikke, men det kan i alt Fald være sandsynligt, at den inden ret lang Tid har en Snees Tusinde Indbyggere og altsaa vil være en af de største Købstæder her i Landet uden for Kjøbenhavn — om denne store By, der skal have Handelspladsrettigheder og i mange, mange Tilfælde have samme Rettigheder som Købstæderne, kun ikke skulde have saadan Ret med Hensyn til Valgret til Landstinget; der skal den lade sig nøje med een Valgmand. Det finder jeg, rent saglig set, uretfærdigt mod denne By. Jeg vil derfor anbefale, at man lader det Spørgsmaal fare, og jeg tror godt, at ligesom man ikke havde nogen Betænkelighed fra forskellig Side tidligere, navnlig ikke under Behandlingen i det andet Ting, behøver man heller ikke at gøre sig store Betænkeligheder i dette Ting med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg vilde sætte Pris paa, at dette Lovforslag kunde gaa rask igennem dette Ting, ligesom det er gaaet hurtigt igennem det andet Ting.

Indenrigsministeren (Hørring): Det ærede Medlem mente, at jeg i Folketinget uden Forbehold havde sluttet mig til denne Bestemmelse. Det er ikke rigtigt. Jeg har allerede i Folketinget udtalt, hvad jeg ogsaa har sagt i Dag, at kan man ikke blive enig om Spørgsmaalet her, maa Esbjerg blive ved at være en Sognekommune. Spørgsmaalet vil altsaa afhænge af, hvilken Fortolkning de høje Ting, Folketinget og Landstinget, paa dette Punkt ville slutte sig til.

Madsen-Mingdal: Jeg vil i Anledning af den sidste Udtalelse af den højtærede Minister blot gøre opmærksom paa, at § 3, saaledes som den nu lyder, er fremkommen som et Endringsforslag af Folketingsmanden for Esbjerg (Bluhme), et Endringsforslag, der blev stillet til Lovforslaget ved dets anden

Behandling i Folketinget. Til dette Endringsforslag ytrede den højtærede Minister blot følgende Ord: „Det af det ærede Medlem stillede Endringsforslag kan jeg tiltræde.“ Jeg forstaaer ikke rettere, end at den højtærede Minister, det ærede Medlem for Esbjerg og Folketinget i sin Helhed vare fuldstændig enige om denne Ting. — Maa jeg med det samme, jeg har Ordet, tilføje, at i det Øjeblik man ophører Esbjerg til Handelsplads og skal til at give særlige Bestemmelser med Hensyn til Valgretten, forekommer det mig, at ligesaa godt som der kunde være Tvivl, om det var rigtigt at sige: Esbjerg skal have lige Ret med en Købstad, lige saa godt kunde det være tvivlsomt, om det er rigtigt at sige: Esbjerg skal fremdeles være en Sognekommune. Det forekommer mig naturligt og rigtigst i enhver Henseende simpelt hen at gøre Esbjerg til Handelsplads og lade den faa samme Rettigheder i alle Maader, som Handelspladser i øvrigt have.

Noch: Det Spørgsmaal, som her foreligger, interesserer maaste mindre det andet Ting end dette Ting, det Spørgsmaal, hvorvidt Esbjerg ved at blive gjort til Handelsplads eo ipso kan gaa ind sammen med de 6 i Grundlovens § 37 nævnte nuværende Handelspladser. Det er jo klart, at hvis det kan ske, saa behøver man ikke for Fremtiden at blive staaende derved, og saa ville efterhaanden de store Kommuner, som flere Steder vokse frem omkring i Landet, træde op med samme Ret, som man nu tilfugter at give Esbjerg, og hvis de blive kaldte Handelspladser i Lovgivningen, ville de altsaa ogsaa kunne gaa ind i § 37 blandt de der nævnte 6 Handelspladser, som i Henseende til Valg til Landstinget stilles lige med Købstæderne. Jeg tror, at en saadan Ordning er i ligefrem Strid med Ordene i § 37, som ikke nævne Handelspladser som et Begreb, staaende ved Siden af Købstæderne, og selv om Grunden vistnok er den, som den højtærede Minister angav, at man i Lovgivningen den Gang ikke havde dette Begreb Handelspladser, saa forstaaer jeg ikke, hvorledes man uden at gøre Brud paa Grundloven i Stedet for de 6 i § 37 nævnte Byer: Frederiksberg, Frederiksøer, Mørstøl, Silkeborg, Vøgtor og Nørresundby, uden videre kan slyde en syvende ind, hvad der maatte have til Følge, at senere opstaaende Handelspladser med samme Ret kunne slydes ind. At der ved en saadan Fremgangsmaade let kan afstedkommes en Forrykkelse af Valgforholdene til Landstinget, forekommer mig utvivlsomt, men jeg kan jo nok forstaa, at